אין מיטן טאָג

אין מיטן טאָג פון זוניק-העלע שעהן
איך שטעל זיך ביי מיין שכנס וואַנט אוועק
און גרייט זיך אַ פּאַרציטערטער צו דעם נסיון
וואָס שטייט מיר פאַר אין קומענדיקע טעג.

איך רוף צונויף מיינע אָנגעלעבטע יאָרן
און לייג אַרויף אויף זיי מיין טאַטנס עול
זיי זאָלן גרייט זיין צו דעם טאָג פון צאָרן.
צום טאָג פון מעשה־נורא און פון גורל.

די יאָרן מיינע זינקען שטום אין קלאָג איין.
און ס'בויגט זיך איין מיין גוף, הכנעהיק און פאַרקלעמט.
צו קענען ווי מיין טאַטע איבערט טראָגן
די שווערע לאַסט פון קענען זיין פאַרשעמט.

כ'זאָל נישט געשטרויכלט ווערן אין דער שעה פון טרויער
ווען מיטאַמאָל דערזען וועל איך אויף שכנס וואַנט,
ווי ס'נעמט אַדורכזעצן דורך איר מיט לויער
סימנים פון אַ נייער קינס האַנט.

די זון אין שיינעם הימל, העל־צעבלענדיקט
פאַרגלעט מיין אויג דאָס חרובדיקע נישט צו זען.
נאָר איך פאַרבלייב שוין אין מיין טרויער נישט פאַרענדיקט
און וואַרט אויף דעם וואָס קען נאָך ווען געשען.

אַ פאַרציטערטער צום דמיון צוגענאָגלט.
איך בויג די פּלייצעס איין הכנעהיק און פאַרקלעמט.
צו קענען ווי מיין טאַטע ווייטער טראָגן
די שווערע לאַסט פון קענען זיין פאַרשעמט.